Hanna Hämäläinen
yliopistonlehtori
Turun yliopisto
23.9.2026

Perustuslakivaliokunnalle

# Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi asumisoikeusasunnoista annetun lain muuttamisesta (HE 156/2026 vp)

Eduskunnan perustuslakivaliokunta on pyytänyt minulta lausunnon hallituksen esityksestä eduskunnalle laiksi asumisoikeusasunnoista annetun lain muuttamisesta. Esitän kunnioittaen lausuntonani seuraavaa.

## Esityksen ehdotukset ja tavoitteet

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi asumisoikeusasunnoista annettua lakia.

Esityksessä ehdotetaan asumisoikeustalon rajoituksista vapauttamisen mahdollistamista asumisoikeustalon vajaakäyttötilanteessa sekä tilanteessa, jossa talo on perusparannuksen tarpeessa, mutta sen korjaamiseen ei saada valtion tukemaa perusparannuslainaa. Lisäksi ehdotetaan, että järjestysnumeroista asukasvalinnassa luovuttaisiin ja asumisoikeuden haltijat valittaisiin hakemusten saapumisjärjestyksessä. Myös tiedoksiantosäännöksiä tarkennettaisiin.

Rajoituksista vapauttamista koskevien ehdotusten tavoitteena on esityksen mukaan parantaa asumisoikeusjärjestelmän taloudellista kestävyyttä tilanteessa, jossa asumisoikeusyhteisöjen toimintaympäristö on muuttunut olennaisesti haastavammaksi. Järjestysnumeroista luopumisella pyritään yksinkertaistamaan hakuprosessia ja madaltamaan kynnystä hakea asumisoikeusasuntoa. (HE 156/2026, s. 9-10)

Esitys liittyy pääministeri Petteri Orpon hallituksen hallitusohjelman linjaukseen asumisoikeuskohteiden uudistuotannon tuen päättymisestä. Uudistuotannon tuen päättyminen korostaa esityksen mukaan tarvetta kehittää nykyistä

asumisoikeusjärjestelmää ja hallita siihen liittyviä riskejä ilman uusia tukimuotoja. (HE 156/2026, s.3)

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan 1.1.2027. Asukasvalintaa koskevat muutokset tulisivat kuitenkin voimaan 1.1.2029.

Esityksessä on perus- ja ihmisoikeusvaikutuksia koskeva jakso 4.2.3.1, jossa ehdotetun sääntelyn perus- ja ihmisoikeuksiin kohdistuvia vaikutuksia on kuvattu. Osiossa tarkastellaan erityisesti ehdotetun rajoituksista vapauttamisen vaikutuksia asumisoikeuden haltijan pysyväksi tarkoitettuun asumisturvaan ja tuodaan esille mahdollisuus hyvinkin merkittäviin haitallisiin vaikutuksiin, jotka kohdistuisivat erityisesti haavoittuvassa yhteiskunnallisessa asemassa oleviin henkilöihin kuten pienituloiset ja ikääntyneet henkilöt sekä lapsiperheet. Toisaalta todetaan myös, että asumisoikeuden haltijat eivät ole kaikista heikoimmassa asemassa olevia ja heillä on todennäköisesti hyvät mahdollisuudet järjestää asumisensa muulla tavalla.

Lisäksi osiossa tuodaan esiin myös niiden asumisoikeuden haltijoiden näkökulma, jotka asuvat saman asumisoikeusyhteisön muissa asumisoikeuskohteissa. Jos talo on pysyvästi vajaakäytössä tai tarvittavia perusparannuksia ei voida rahoittaa valtion tukemalla perusparannuslainalla, talon kustannukset voivat jäädä muiden asukkaiden kannettaviksi.

Esitykseen sisältyy ehdotusten suhdetta perustuslakiin koskeva jakso. Jaksossa on tarkasteltu esityksen suhdetta perustuslain 15 §:ään (omaisuuden suoja), PL 19.4 §:ään (oikeus asuntoon), PL 6 §:ään (yhdenvertaisuus), PL 21 §:ään (oikeusturva), sekä PL 10 §:ään (yksityiselämän suoja). Lisäksi tarkastelussa ovat perustuslain 80 §:ssä tarkoitetut asetuksenantovaltuudet sekä PL 124 §:n hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle.

Esityksessä on tuotu esille keskeisiä valtiosääntöoikeudellisen arvioinnin perusteita erityisesti perustuslaista ja perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännöstä.

Esityksessä arvioidaan, että lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisjärjestyksessä. Hallitus pitää kuitenkin suotavana, että perustuslakivaliokunta antaisi asiasta lausunnon erityisesti perustuslain 15 §:n omaisuuden suojan ja 19 §:n 4 momentin välisen punninnan arvioimiseksi tilanteessa, jossa taloudelliset olosuhteet ovat muuttuneet verrattuna perustuslakivaliokunnan aikaisempaan linjaukseen.

Olen lausunnossani arvioinut erityisesti tätä ehdotusta.

## Rajoituksista vapauttaminen (88 a §)

### Arvioinnin lähtökohdat

Asumisoikeusasunnoista hallintamuotona säädetään asumisoikeusasunnoista annetussa laissa (393/2021, jäljempänä asumisoikeuslaki). Asumisoikeuslaki tuli voimaan vuonna 2022 ja sillä kumottiin samanniminen laki (650/1990). Asumisoikeusasuntoon hallintamuotona liittyy sekä omistus- että vuokra-asumiseen liittyviä piirteitä. Asumisoikeutta perustettaessa oikeuden saaja maksaa talon omistajalle kertasuorituksena asumisoikeusmaksun. Asumisoikeus voidaan periä, siitä voidaan määrätä testamentilla ja sen pääoma-arvo voidaan luovuttaa pantiksi. (PeVL 45/2002, s. 2)

Kuten edellä on todettu rajoituksista vapauttamista koskeva ehdotus on merkityksellinen paitsi perustuslain 15 §:ssä turvatun omaisuuden suojan ja sopimussuhteiden pysyvyyden kannalta sekä perustuslain 19 §:n 4 momentin mukaiseen julkisen vallan tehtävän edistää jokaisen oikeutta asuntoon kannalta.

Perustuslain 15 §:n mukaan jokaisen omaisuus on turvattu. Perustuslakivaliokunnan mukaan asumisoikeussopimukseen perustuva asumisoikeus on kiistatta perustuslain 15 §:n 1 momentissa turvatun omaisuudensuojan piiriin kuuluva varallisuusarvoinen oikeus (PeVL 5/2021 vp, s. 1; PeVL 45/2002 vp, s. 2). Omaisuuden suoja turvaa myös sopimussuhteiden pysyvyyttä, joskaan kielto puuttua taannehtivasti sopimussuhteiden koskemattomuuteen ei ole perustuslakivaliokunnan käytännössä muodostunut ehdottomaksi. (PeVL 24/2002 vp, s. 2, PeVL 5/2002 vp, PeVL 5/2021 vp, s. 2, PeVL 45/2002 vp, s.2) Esityksessä esille nostetaan esimerkiksi asumisoikeussopimuksen sisältöön puuttuminen muuttamalla käyttövastikkeen määräytymisperustetta, mikä on katsottu mahdolliseksi (HE 156/2026 vp, s. 36-37; PeVL 5/2021 vp). On kuitenkin tarpeen kiinnittää huomiota siihen, että tällainen puuttuminen sopimussuhteen pysyvyyteen on selvästi vähäisempi kuin nyt ehdotettu rajoituksista vapauttamista koskeva sääntely.

Varallisuusoikeudellisten oikeustoimien pysyvyyden suojan taustalla on ajatus oikeussubjektien perusteltujen odotusten suojaamisesta taloudellisissa asioissa. Perusteltujen odotusten suojaan liittyy oikeus luottaa sopimussuhteen kannalta olennaisia oikeuksia ja velvollisuuksia koskevan lainsäädännön pysyvyyteen niin, että sopimusosapuolten oikeusasemaa ei voida näitä seikkoja sääntelemällä tavallisella lailla kohtuuttomasti heikentää. (PeVL 45/2002 vp, s. 3-4; PeVL 5/2021 vp, s. 2).

Valiokunta on arvioinut tällaistakin omaisuuden suojaan puuttuvaa sääntelyä perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten kuten sääntelyn tarkoituksen hyväksyttävyyden ja sääntelyn oikeasuhtaisuuden kannalta (ks. PeVL 102/2022 vp, s. 4 ja siinä viitatut)

Ehdotettu 88 a §

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi asumisoikeuslakiin uusi 88 a §, joka koskisi asumisoikeustalojen rajoituksista vapauttamista tietyissä erityistilanteissa. Ehdotuksen mukaan asumisoikeustalojen rajoituksista vapauttaminen olisi mahdollista vajaakäyttötilanteissa sekä tilanteessa, jossa talo on perusparannuksen tarpeessa, mutta Varke ei hyväksy talon korjaamiseen valtion tukemaa perusparannuskorkotukilainaa. Lisäksi edellytettäisiin muun muassa, etteivät talon tulot kata sen hyväksyttäviä pääoma- ja hoitomenoja, vaikka omistaja olisi ryhtynyt talon taloutta tervehdyttäviin toimenpiteisiin. (HE 156/2026 vp, s. 37)

Samankaltainen ehdotus on ollut perustuslakivaliokunnan käsittelyssä jo aiemmin (HE 189/2020 vp). Ehdotus kuitenkin poistettiin perustuslakivaliokunnan esityksestä. Lausunnossaan (PeVL 5/2021 vp) valiokunta totesi, että arvioidessa ehdotetun rajoituksista vapauttamista koskevan sääntelyn oikeasuhtaisuutta omaisuuden suojaan puuttumisen näkökulmasta on erityistä merkitystä annettava sille, että asumisoikeuden haltijan kannalta asumisturvan pysyvyys on ollut keskeinen peruste asumisoikeussopimuksen solmimiseen. Kysymys on valiokunnan mukaan perustavanlaatuisesta sopimusehdosta. Lisäksi erityistä painoarvoa on annettava sille, että asumisoikeus on lainsäädännöllä luotu erityisjärjestely, jolloin perustuslakivaliokunnan vakiintuneen käytännön mukaisesti perusteltujen odotusten ja luottamuksen suojan merkitys korostuu. (PeVL 5/2021 vp, kohta 11)

Valiokunta totesi esitystä arvioidessaan, ettei asumisoikeusasuntojen vajaakäytön merkitys asumisoikeusyhteisöjen toiminnan kannalta ainakaan toistaiseksi ollut niin merkittävä, että niiden toiminta muodostuisi taloudellisesti mahdottomaksi, vaikka asumisoikeustaloja ei vapautettaisikaan rajoituksista (PeVL 5/2021 vp, kohta 12).

> ”Kun otetaan huomioon se, että ehdotus merkitsee asumisoikeuden haltijan kannalta pysyvän asumisoikeuden lakkaamista ja asumisoikeuden aseman muuttumista vuokralaiseksi, ei tällainen ennakoiva varautuminen ongelmaan, joka ei ole vielä esitettyjen selvitysten perusteella kärjistynyt asumisoikeusyhteisöjen toimintaedellytyksiä uhkaavaksi, täytä omaisuudensuojan rajoitukselle ja perusteltujen odotusten suojalle käsillä olevassa erityisessä sääntelykontekstissa asetettavaa oikeasuhtaisuuden vaatimusta.” (PeVL 5/2021 vp, kohta 13)

Käytännössä nyt ehdotettu uusi 88 a § on sisällöllisesti hyvin samankaltainen kuin HE 189/2020 vp sisältämä ehdotus. Erona aiempaan on, että nyt käsiteltävänä olevassa esityksessä ehdotetaan huoneiston omaksilunastusoikeutta ensisijaisena asumisturvaa turvaavana keinona sekä vajakäyttökriteerille vaihtoehtoisena edellytyksenä valtion tukemaa perusparannuskorkotukilainaa koskeva edellytys. Kummassakin tapauksessa vapauttamisen edellytyksenä olisi lisäksi, että muut laissa säädetyt edellytykset

täyttyvät. Perusparannuslainaa koskeva edellytys on lisätty esitykseen vasta lausuntokierroksen jälkeen. (HE 156/2026, s. 10 ja s. 24)

Käsiteltävänä olevan rajoituksista vapauttamista koskevan ehdotuksen valtiosääntöisessä arvioinnissa on täten arvioitava, onko ehdotuksen sääntely-ympäristössä tapahtunut sellainen olennainen muutos, että asia olisi valiokunnan vuonna 2021 lausunnossaan esittämät näkökohdat huomioiden syytä arvioida toisin. Nähdäkseni kyse on asiallisesti siitä 1) ovatko asumisoikeusyhteisön toimintaympäristössä tapahtuneet muutokset sellaisia, että ne voidaan käsittää asumisoikeusyhteisöjen toimintaedellytyksiä uhkaaviksi ja täten täyttävät omaisuudensuojan rajoitukselle ja perusteltujen odotusten suojalle käsillä olevassa erityisessä sääntelykontekstissa asetettavan oikeasuhtaisuuden vaatimuksen ja 2) tarjoaako ehdotettu omaksilunastusoikeus asumisoikeuden haltijalle tosiasiallisesti riittävän suojan siten, että ehdotettua puuttumista asumisturvaan voidaan pitää hyväksyttävämpänä.

1) Toimintaympäristön muutos

Hallituksen esityksen Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys -jaksossa (s. 38) todetaan, ettei vajaakäyttöehdon täyttävien kohteiden lukumäärä ole perustuslakivaliokunnan vuoden 2021 lausunnon jälkeen olennaisesti kasvanut. Tuolloin kohteita arvioitiin selvityksen perusteella olevan 20–30 (PeVL 5/2021, s. 4).

Sen sijaan asumisoikeusyhteisöjen taloudelliset toimintaedellytykset ovat esityksen mukaan heikentyneet merkittävästi. Esityksessä (luku 2.2.1) kuvataan asumisoikeusyhteisön taloudellisessa toimintaympäristössä tapahtuneita muutoksia, jotka liittyvät muun muassa talous- ja asuntomarkkinaympäristön muutoksiin. Muutoksilla on esityksen mukaan kielteinen vaikutus asumisoikeusyhteisöjen maksuvalmiuteen, asumisoikeusasumisen kohtuuhintaisuuteen ja välillisesti myös asukkaiden asumisturvaan.

Esityksessä annettujen tietojen mukaan lunastettujen asuntojen määrä on vuonna 2026 toukokuussa ollut 10,2 prosenttia kun se vuonna 2021 oli 4,5 prosenttia. Tyhjien asuntojen osuus on kasvanut 0,6 prosentista (2021) 3,7 prosenttiin (2025). Tyhjillään olevien asuntojen osuutta kasvattaa kuitenkin esityksen mukaan myös runsas uudistuotanto (HE 156/2026 vp, s. 7).

Lisäksi esityksessä tuodaan esiin, että osa asumisoikeusyhteisöistä on joutunut hakemaan korkotukilainoilleen maksujärjestelyjä maksuvalmiutensa turvaamiseksi, minkä todetaan ilmentävän taloudellisten haasteiden kasautumista. Ilmiön laajuutta ei kuitenkaan esityksessä avata tarkemmin.

Hylättyjä perusparannuslainahakemuksia koskevan kriteerin osalta esityksessä on kerrottu hylättyjen perusparannuslainahakemuksien määriä muutamilta viime vuosilta. Vuodesta 2024 lähtien hylkääviä päätöksiä on tehty yhteensä 8 (HE 156/2026 vp, s. 8).

Esityksessä ei havaintojeni mukaan ole tietoa hakemusten kokonaismäärästä tai hylättyjen hakemusten suhteellisesta osuudesta. Epäselväksi jää myös, onko kyseessä uusi ilmiö. Hylättyjen hakemusten lukumäärä ei nähdäkseni sellaisenaan mahdollista johtopäätöstä ilmiön yleisyydestä, olennaisesta kasvusta tai taloudellisesta merkityksestä.

Yllä olevien lukujen perusteella voidaan havaita erityisesti lunastettujen asuntojen määrän nousseen. Esitetyt luvut osoittavat asumisoikeussektorin toimintaympäristön heikentymistä, mutta ehdotetussa 88 a §:ssä tarkoitettujen erityistilanteiden yleistymisen osalta lukujen merkitys jää nähdäkseni epäselväksi. Vajaakäyttökriteerin täyttävien kohteiden määrä ei ole olennaisesti kasvanut, minkä esitys itsekin toteaa. Perusparannusrahoituksen osalta kahdeksan kielteistä päätöstä osoittaa yksittäisten ongelmatilanteiden olemassaolon, mutta ei vielä sellaisenaan ongelman laajuutta.

Esityksen tietojen perusteella ei nähdäkseni voida osoittaa, että asumisoikeusyhteisöjen taloudellinen toimintaympäristö olisi muuttunut siten, että PeVL 5/2021:ssä omaksuttu valtiosääntöoikeudellinen arviointiperusta olisi olennaisesti muuttunut. Esityksessä on perusteltu yleisen taloudellisen toimintaympäristön heikkenemistä, mutta selvästi heikommin siitä, että juuri ehdotetussa 88 a §:ssä tarkoitetut erityistilanteet olisivat lisääntyneet, minkä johdosta asumisoikeusyhteisöjen toimintaedellytykset olisivat laajamittaisesti uhattuina. *Ehdotetun sääntelyn oikeasuhtaisuusarvion kannalta toimintaympäristön muutosta ei ole esityksessä nähdäkseni perusteltu siten, että ehdotettua merkittävää puuttumista asumisoikeussopimuksen ydinsisältöön voitaisiin pitää välttämättömänä ja oikeasuhtaisena.*

2) Omaksilunastusoikeus

Esityksessä ehdotetaan asumisoikeuden haltijoiden asumisoikeuteen perustuvan pysyvän asumisturvan suojaamista asunnon omaksilunastusoikeudella sekä vuokra- tai asumisoikeussopimuksen tarjoamisella. Verratessa valiokunnan aiemmin arvioimaan esitykseen omaksilunastusoikeus on sinänsä asumisturvan suojaa paremmin turvaava elementti. Kuitenkin omaksilunastamisen merkitystä suhteellisuuspunninnassa arvioidessa on nähdäkseni tärkeää kiinnittää huomiota myös siihen, että rajoituksista vapauttamisen yhteydessä kyse on, esityksen alleviivaamalla tavalla, taloudellisesti heikossa asemassa olevista kohteista, joihin voi liittyä muitakin esityksen sivuilla 12–13 kuvattuja taloudellisia riskejä kuten mahdollisia perusparannustarpeita. Tästä herää kysymys siitä, kuinka todellinen vaihtoehto omaksilunastaminen olisi asumisoikeuden haltijalle.

Myös esityksen säännöskohtaisissa perusteluissa todetaan ehdotetun 88 a §:n kohdalla, että omaksilunastusoikeuden käyttö voi vaihdella kohteittain ja asukkaan tilanteen mukaan. Lisäksi esityksessä tuodaan esiin, ettei kaikilla asumisoikeuden haltijoilla välttämättä olisi mahdollisuutta saada rahoitusta asunnon ostamiseen, vaikka

lunastushinta jäisi alle alueen keskimääräisen markkinahinnan. (HE 156/2026 vp, s. 12) Esityksen perustelujen perusteella ei siten nähdäkseni ole osoitettavissa, että omaksilunastusoikeus merkitsisi käytännössä niin olennaista parannusta asumisturvan suojaan, että sille voitaisiin antaa ratkaisevaa merkitystä suhteellisuusarviossa. *Täten asumisoikeuden haltijoiden asumisturvan suojaamiseksi ehdotettujen keinojen tosiasiallista merkitystä ei voida pitää olennaisesti suurempana kuin valiokunnan aiemmin arvioimassa esityksessä.*

Kokonaisarvio 88 a §

Ehdotettu rajoituksista vapauttamista koskeva sääntely puuttuu asumisoikeussopimuksen ydinsisältöön ja merkitsee siten olennaista puuttumista asumisoikeuden haltijan asumisturvaan ja omaisuudensuojaan. Toisaalta ehdotetun sääntelyn tavoitteena oleva asumisoikeusyhteisöjen taloudellisten toimintaedellytysten turvaaminen on sinänsä hyväksyttävä ja yhteiskunnallisesti painava tavoite.

Sääntelyllä voidaan nähdä olevan myös perustuslain 19 §:n 4 momenttia ja asumisoikeuden haltijoiden omaisuudensuojaa turvaava ulottuvuus, sillä asumisoikeusyhteisöjen taloudelliset vaikeudet voivat vaarantaa asumisoikeusmaksujen palauttamisen ja siten kohtuuttomasti heikentää yksittäisen asukkaan varallisuusasemaa.

Edellä esittämäni perusteella *esityksessä ei kuitenkaan nähdäkseni onnistuta riittävästi perustelemaan ehdotetun sääntelyn välttämättömyyttä sen tavoitteisiin nähden eikä täten sen oikeasuhtaisuutta suhteessa siihen, että sääntely puuttuu merkittävällä tavalla asumisoikeussopimuksen ydinsisältöön ja heikentää merkittävästi asumisoikeuden haltijan asumisturvaa. Ehdotettu 88 a § on nähdäkseni jännitteinen perustuslain 15 §:ssä turvatun omaisuudensuojan kanssa.*

Yksittäisenä rajoituksista vapauttamista koskevan sääntelyn välttämättömyyteen liittyvänä huomiona on lisäksi tärkeää nostaa esiin, että ehdotuksen hyväksyttävyyden kannalta on keskeistä, että asumisoikeuteen puuttumista voidaan pitää aidosti viimesijaisena keinona. Esityksen perusteluissa (luku 4.1) tämä lähtökohta tuodaan esiin, mutta se ei ilmene lakitekstistä.

Lisäksi sääntelyn täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden kannalta huomio kiinnittyy myös ehdotetun 88 a §:n 2 momentin 6 kohtaan, jossa rajoituksista vapauttamisen yhdeksi edellytykseksi esitetään, että asumisoikeusyhteisö on ryhtynyt talon taloutta tervehdyttäviin toimenpiteisiin. Ilmaisu on nähdäkseni varsin avoin eikä säännöksestä käy selvästi ilmi, millaisia toimenpiteitä sillä tarkoitetaan tai millä perusteilla niiden riittävyyttä arvioidaan.

Järjestysnumeroista luopuminen

Asumisoikeuslain 11 §:n mukaan asumisoikeusyhteisö valitsee asumisoikeuden haltijat asumisoikeusasunnon tarpeessa olevista hakijoista heidän 15 §:ssä tarkoitettujen järjestysnumeroidensa mukaisessa järjestyksessä. Esityksessä järjestysnumeroista ehdotetaan luovuttavaksi siten, että valinta perustuisi pääsääntöisesti hakemusten saapumisjärjestykseen ja etusijaryhmässä vanhimpaan asumisoikeussopimukseen. Tavoitteena on esityksen mukaan yksinkertaistaa hakumenettelyä ja madaltaa kynnystä hakea asumisoikeusasuntoa.

Asumisoikeusasuntojen asukasvalinta on julkinen hallintotehtävä ja siinä on noudatettava hallinnon yleislakeja. (PeVL 5/2021 vp, s.6-7)

Perustuslain 6 §:n 1 momentin yhdenvertaisuussäännös sisältää oikeudellisen yhdenvertaisuuden ohella vaatimuksen tosiasiallisen yhdenvertaisuuden huomioon ottamisesta sekä mielivallan kiellon. Säännös kohdistuu myös lainsäätäjään, eikä ihmisiä voida ilman hyväksyttävää perustetta asettaa erilaisiin asemiin. Erilainen kohtelu on mahdollista, jos sille on perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävä peruste ja kohtelu on oikeasuhtaista eikä muodostu mielivaltaiseksi tai kohtuuttomaksi (HE 309/1993 vp, s. 42–43; PeVL 31/2014 vp, s. 3).

Esityksessä todetaan yhdenvertaisuuden tosiasiallisen toteutumisen edellyttävän, että tieto vapautuvista asumisoikeusasunnoista on hakijoiden saatavilla avoimesti ja oikea-aikaisesti, että hakemusten jättämistä koskevat menettelyt ovat selkeitä ja että hakemusten saapumisajankohta voidaan jälkikäteen todentaa. Lisäksi on merkityksellistä, että asumisoikeusyhteisön olisi edelleen tarjottava mahdollisuus myös paperiseen hakemukseen.

Esityksessä ei kuitenkaan ole havaintojeni mukaan arvioitu sitä, miten paperihakemusta käyttävien hakijoiden tosiasiallinen yhdenvertaisuus turvataan tilanteessa, jossa asunnon saaminen riippuu hakemuksen saapumisajankohdasta. Paperihakemus saapuu käytännössä sähköistä hakemusta myöhemmin, jolloin hakijan käyttämä asiointitapa vaikuttaa hänen asemaansa hakemusten saapumisjärjestykseen perustuvassa valinnassa ja voi johtaa tosiasiallisesti erilaiseen asemaan sähköistä ja paperista asiointitapaa käyttävien hakijoiden välillä.

Helsingissä 23. syyskuuta 2026

Hanna Hämäläinen
yliopistonlehtori